

11 Μαρτίου 2014

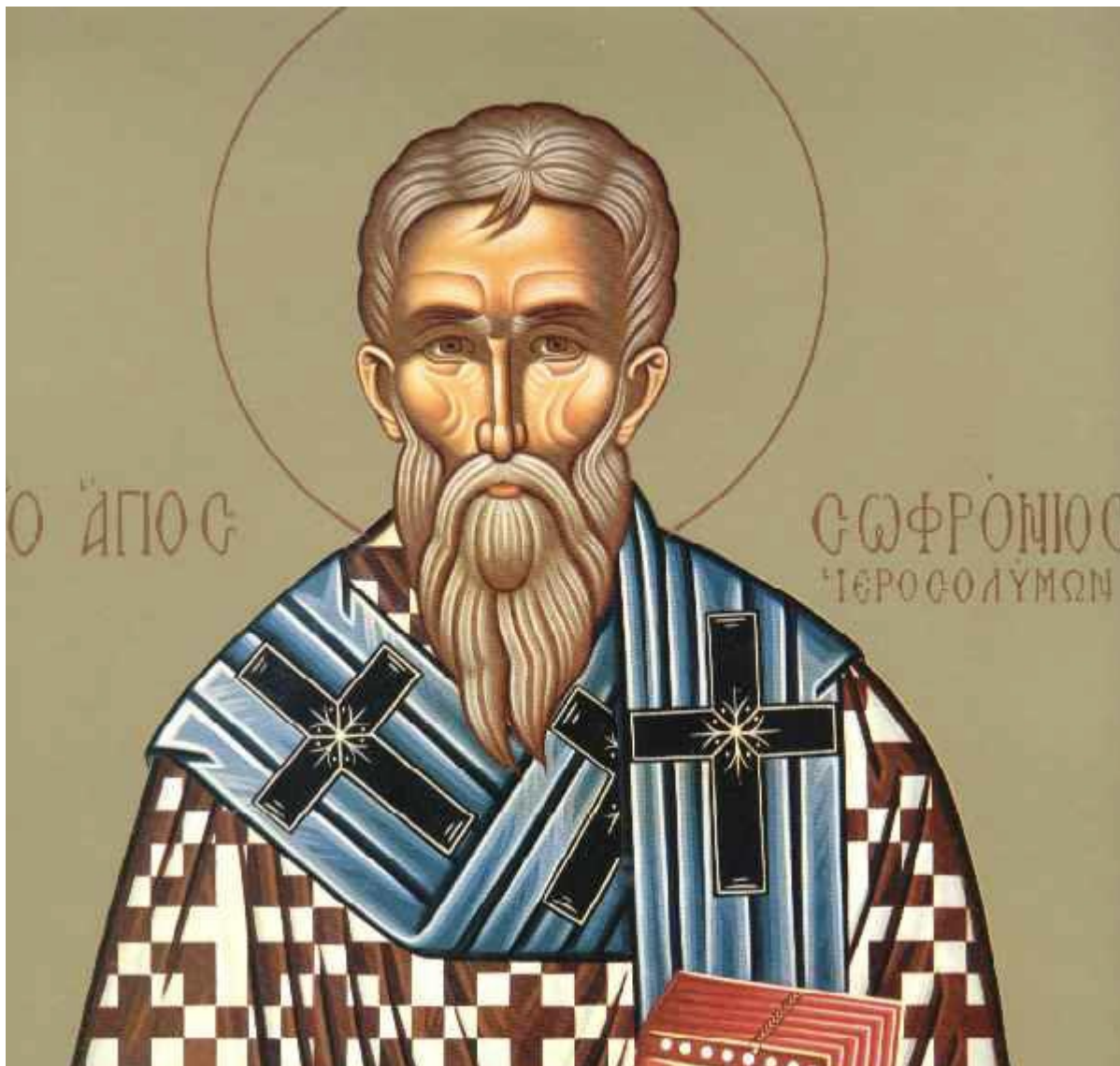
Άγιος Σωφρόνιος, Αρχιεπίσκοπος Ιεροσολύμων

/ [Πεμπτούσια](#)

image not found or type unknown

Αυτός ο Άγιος γεννήθηκε στην επαρχία της Δαμασκού, που κοινά λέγεται Σιάμ, στην τοποθεσία της Φοινίκης, που λέγεται Λιβανοστέφανος, α-πό γονείς ευσεβείς και σώφρονες, με πατέρα τον Πλινθά Κάι μητέρα την Μυρού, κατά το έτος 600. Λόγω όμως της ευφυΐας και του ζήλου του απέκτησε το κράτος και την δύναμη όλων των επιστημών. Και όχι μόνον αυτά, αλλά και επί πλέον αυτός κατοικώντας μέσα στην πόλη, χρησιμοποιούσε την αρετή και την άσκηση εκείνη, που γίνεται από τους ασκητές στην έρημο. Στην συνέχεια πηγαίνει στο Μοναστήρι του μεγάλου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου και από εκεί αναχωρώντας πήγε στην Αίγυπτο, επιθυμώντας να αποκτήσει μεγαλύτερη γνώση της σοφίας.

Εκεί λοιπόν βρίσκει έναν άνδρα, ονόματι Ιωάννη, γεμάτο από κάθε σοφία εσωτερική και εξωτερική. Έτσι, αφού πέτυχε αυτό που ποθούσε, συγκατοίκησε μαζί του, δεχόμενος από εκείνον ό-σα μαθήματα ήξερε παραπάνω από αυτόν και, αντίστροφα δίνοντας και αυτός σ' εκείνον τα δικά του. Εκεί βρισκόμενος έπαθε «αμαύρωση των οφθαλμών» του και ιατρεύεται από τους Αγίους Ανάργυρους Κύρο και Ιω-άννη, οι οποίοι του ζήτησαν ως αμοιβή να συγγράψει τα θαύματα, που τελούσαν καθημερινά, τα οποία και συνέγραψε με την αίτηση των Αγίων και έτσι επέστρεψε στα Ιεροσόλυμα.

Στον συνέχεια λόγω της μεγάλης του αρετής χειροτονήθηκε Επίσκο-πος Ιεροσολύμων. Και, όταν σκλαβώθηκαν τα Ιεροσόλυμα από τους Πέρσες, πήγε ο Άγιος στην Αλεξάνδρεια προς τον μέγα Ιωάννη τον ελεήμονα, ο οποίος τότε ήταν της Αλεξάνδρειας Επίσκοπος. Όταν ο θείος Ιωάννης απήλθε προς τον Κύριο, τότε αυτός ο ιερός Σωφρόνιος συνέθεσε σ' αυτόν λόγον επιτάφιο εγκωμιαστικό, με τον οποίο φανέρωσε τον άμετρο θησαυ-ρό της ελεημοσύνης και ευσπλαχνίας, που είχε

στην ψυχή του ο τρισμακά-ριστος εκείνος άνθρωπος, και πολύ θρήνησε την στέρησή του. Αφού στην συνέχεια γύρισε πάλι στα Ίεροσόλυμα, ποιός μπορεί να διηγηθεί με πόση φροντίδα και με ποιους κόπους ποίμαινε την ποίμνη, που του δόθηκε; Διό-τι δεν είχε μόνο την νοητή πάλη κατά των δαιμόνων, αλλά είχε και λογικό πόλεμο κατά των αιρετικών Μονοθελητών, τους οποίους, άλλοτε μεν ανέτρεπε με τις θείες Γραφές και με τις παραδόσεις τις αποστολικές και πατρι-κές, άλλοτε πάλι τους νικούσε και με τις δικές του διδασκαλίες.

Πολλά συγγράμματα άξια λόγου και μνήμης άφησε στην Εκκλησία του Χριστού ο αοίδιμος αυτός Πατέρας, από τα οποία ένα είναι και ο υπερθαύμαστος Βίος της ισάγγελης Μαρίας της Αιγυπτίας η οποία αγωνίσθηκε τους αγώνες στην έρημο ξεπερνώντας τα μέτρα της ανθρώπινης φύσεως. Με τέτοιον λοιπόν τρόπο, «καλώς και θεοφιλώς» αφού έζησε ο μακάριος και δί-δαξε άλλους και, σύμφωνα με τον Ιερεμία, έγινε στόμα Θεού και ποίμανε το ποίμνιο του Χριστού τρία χρόνια «εν ειρήνη προς Κύριον εξεδήμησεν».

(Αγ. Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής, τ. Δ΄, εκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήπη-Άγιον Όρος, σ. 70-71)